

HORA MEDZI NAMI

CHARLES MARTIN

motto

román

ROVNOMENNÝ
FILM
OD TWENTIETH
CENTURY FOX

Hora medzi nami

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Charles Martin

Horamedzi nami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

CHARLES MARTIN

HORA

MEDZI NAMI

Copyright © 2010 by C. Martin, Inc.
This translation published by arrangement with Broadway Books,
an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Penquin Random House LLC
Published in association with Yates & Yates, LLP, attorneys and counselors,
Orange, CA, www.yates2.com
Translation © Marta Gergelyová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0175-4
ISBN e-knihy 978-80-566-0227-0 (1. zverejnenie, 2017)

Venujem Chrisovi Ferebeemu

PREDSLOV

Hej, vy tam...

Nemám poňatia, koľko je hodín. Mala by to ukazovať táto vecička. Prebral som sa len pred pár minútami. Ešte je tma. Nevieť, ako dlho som bol v bezvedomí.

Cez čelné sklo sa dnu valí sneh, zamrzá mi na tvári, sotva môžem žmurkať. Akoby mi na lícach zaschla farba. Ale chutí to inak než farba.

Chvejem sa... akoby mi niekto sedel na hrudi. Nevieť sa poriadne nadýchnuť. Možno mám zlomené dve alebo tri rebrá. Možno mi zlyhali pľúca.

Victor neprestajne duje, opiera sa o chvost trupu... alebo skôr o to, čo z neho ostalo. Niečo nado mnou, azda konár, udiera do plexiskla – akoby niekto škriabal nechtami po školskej tabuli. Dnu vanie studený vzduch aj zozadu, odtiaľ, kde bol chvost lietadla.

Cítim plyn. Paliva bolo asi dosť.

Je mi na vracanie.

Niekoľko si okolo mňa obmotal ruku. Prsty sú chladné, stvrdnuté. Vidím obrúčku, na okrajoch trocha ošúchanú. Grover.

Zomrel ešte skôr, než sme narazili do vrcholkov stromov. Nikdy nepochopím, ako sa mu podarilo pristáť, nikdy nepochopím, ako je možné, že som nažive.

Keď sme vzlietli, prízemná teplota vzduchu vykazovala nízke hodnoty. Netuším, koľko stupňov je teraz. Zdá sa chladnejšie. Mali by sme byť asi 3 500 metrov nad morom. Približne. Keď Grover urobil ten manéver s krídlom, nemohli sme sa zrútiť o viac než stopäťdesiat metrov. Kontrolky sú tmavé, nesvietia. Je na nich biely poprašok.

GPS-ka na palubnej doske zabliká každých päť minút, medzitým sa neukáže nič.

Niekde tu bol pes. Svalnáč s poriadnymi zubiskami. Krátkosrstý. Veľký asi ako dóza na chlieb. Keď dýchal, zlostne vrčal. Zdá sa, že ho vzrušovala rýchlosť. Ale počkať, počkať...

„No zdravím, chlapče... Stoj... to nie! Tam nesmieš! No dobre, môžeš ma olízať, ale neskáč! A ako sa voláš? Bojíš sa? Viem, viem... aj ja.“

Nemôžem si spomenúť na jeho meno.

Už som pri zmysloch... ako dlho som bol v bezvedomí? Je tu pes. Zaboril sa mi medzi kabát a pazuchu.

Už som sa o ňom zmienil? Nemôžem si spomenúť na jeho meno.

Celý sa chveje, myká mu viečkami. Vždy keď zakvíli vietor, vyskočí a zavyje.

Neviem si dobre vybaviť, čo sa stalo. Zhováral som sa s Groverom, leteli sme, on riadil, asi sme sa naklonili doprava, porozsvecovali sa kadejaké svetlá – modré, zelené, pod nami všetko halila tma, tak do sto kilometrov sme nezahliadli celkom nič. No a... bola tu aj žena. Cestovala domov, za snúbencom, na predsvadobnú hostinu. Pozriem sa po nej.

Našiel som ju. Je v bezvedomí, má zvýšený tep, oči celé opuchnuté, zreničky rozšírené. Možno otras mozgu. Na tvári má niekoľko tržných rán. Niektoré treba zašiť. Pravé rameno má vyklbené, utrpela zlomeninu ľavej nohy. Stehno. Kost' jej síce netrčí, lenže noha má neprirodzený uhol, nohavica je na prasknutie. Musím jej nohu narovnať... urobím to, keď sa trocha spamätám, keď budem môcť lepšie dýchať.

Schladzuje sa. Asi príde búrka. Ak sa nám nepodarí do niečoho sa zabaliť, do rána zmrzneme. Tú nohu jej narovnáam ráno.

Rachel... Nevieľ, koľko času nám ostáva, neviem, či sa z tohto tu vôbec dostaneme... Lenže... beriem to všetko späť. Mýľil som sa. Bol som nahnevany. Nikdy som to nemal vysloviť. Myslela si na nás oboch, nielen na seba. Teraz to už viem.

Máš pravdu. Celý čas si mala pravdu. Vždy jestvuje nádej.

Vždy.

1. KAPITOLA

LETISKO SALT LAKE CITY
PRED DVANÁSTIMI HODINAMI

Bol to nepekčný výhľad. Bezútešný, šedivý január bez konca a kraja. Akýsi chlapík v niektorom newyorskom štúdiu na televíznej obrazovke za mnou použil výraz „akoby všetko stuhlo“. Čelo som si oprel o sklo. Chlapi v žltých pracovných kombinézach kľučkovali pomedzi lietadlá s vlečkami s batožinou, rozvírovali snehový poprašok. Vedľa mňa sedel na ošumelom koženom kufri s klobúkom v ruke unavený pilot – dúfam, že sa mu dnes predsa len podarí dostať domov a vyspať sa vo vlastnej posteli.

Západne od nás kryli pristávaciu dráhu oblaky, viditeľnosť bola takmer nulová. Vial vietor a situácia sa rýchlo menila. Vietor nádeje! Letisko Salt Lake City leží v lone hôr, na východe sa z mrakov vynárali snehom pokryté štíty. Kopce ma odjakživa lákali. Chvíľu som uvažoval, čo je za nimi.

Mali sme odlietať o 18.07, no pre meškania to vyzerá, že sa náš odlet posunie na skoré ráno. Ak teda vôbec odletíme. Presunul som sa do rohu celkom na konci letiskovej haly, pretože ma iritoval blikajúci nápis MEŠKÁ. Sadol som si, do lona som si povykľadal zdravotné zápisy pacientov a do digitálneho záznamníka som začal diktovať správy a diagnózy. Týkali sa ľudí, ktorí boli u mňa na kontrole v týždni pred mojím odchodom. Hoci som ošetroval aj dospelých, väčšina zápisov, čo som mal pred sebou, sa týkala detí. Moja žena Rachel ma ešte pred rokmi presvedčila, aby som sa špecializoval na deti a dorast, na

telovýchovné lekárstvo. Dobre mi poradila. Nemohol som sa dívať, ako mi malí pacienti krivkajúc vchádzali do ordinácie. No urobilo mi nesmiernu radosť, keď z nej potom rezko vybehli.

Mal som ešte čo-to dorobiť, lenže indikátor stavu batérie na digitálnom záznamníku blikal načerveno, a tak som sa vybral do terminálovej predajne. Zistil som, že si môžem kúpiť dve AA ceruzkové batérie za štyri doláre alebo dvanásť za sedem. Panej v obchode som podal sedem dolárov, vymenil som si do-sluhujúce batérie v digitálnom záznamníku a zvyšných desať som si šuchol do plecniaka.

Práve som sa vrátil z lekárskeho sympózia v Colorado Springs. Pozvali ma tam ako účastníka panelovej diskusie na tému „Prie-sečník detskej ortopédie a akútnej medicíny“. Hovorili sme o procedúrach na oddelení ára, ako aj o rozmanitých prístu-poch lekárov k vystrašeným deťom. Sympóziu sa konalo na nádhernom mieste, uspokojilo mnohé z mojich nekonvenčných otázok súvisiacich s týmto oddelením. Zo všetkého najviac si však cením skutočnosť, že mi táto konferencia poslúžila ako vynikajúca výhovorka, aby som strávil štyri dni v pohorí Colle-giate Peaks pri Buena Vista v Colorade. Popravde šlo o služob-nú cestu, ktorá uspokojila aj moju závislosť od lezenia. Mno-hí lekári si kupujú športové automobily Porsche, veľké domy a platia členské v rôznych country kluboch, ktorých služby na-pokon ani veľmi nevyužívajú. Ja zas mám rád dlhé behy po plá-ži a chodím po horách, vždy keď sa mi naskytne príležitosť.

Bol som preč celý týždeň.

Späť som letel z Colorado Springs do Salt Lake, odtiaľ som mal priamy let domov. Lietanie ma fascinuje stále – letíte na západ, a skončíte na východe. Davy na letisku už poredlí, v ne-deľu je o tomto čase už väčšina ľudí doma. Tí, čo sú ešte tu, sa nachádzajú buď pri bráne a vyčkávajú, alebo popíjajú v bare pívko a chrumkajú *nachos* či pikantné krídelká.

Všimol som si jej chôdzu, jej dlhé štíhle nohy i rózny krok. Rózny, no zároveň ladný a pravidelný. Pôsobila sebaisto, zdalo sa, že je v pohode, že je sama sebou. Vysoká tak stosedemde-

siatpäť alebo stosedemdesiatsedem centimetrov, tmavé vlasy. Atraktívna, no akoby jej na tom až tak nezáležalo. Niečo okolo tridsiatky. Krátke vlasy. Predstavte si Winonu Ryderovú vo filme *Narušenie* alebo Juliu Ormondovú v novej verzii *Sabrinu*, kde hrá po boku Harrisona Forda. Na prvý pohľad nepôsobila, že by venovala zovňajšku príliš veľa času, no na Manhatane by ste našli more dievčat, ktoré platia nemalé peniaze za to, aby takto vyzerali. Stavil by som sa však, že túto ženu to veľa nestojí. Alebo že ju stojí veľa to, aby pôsobila, že ju to veľa nestojí.

Prešla halou, očami preletela po davoch v terminále, potom si vybrala miesto. Zastavila sa tri až päť metrov odo mňa. Kútikom oka som ju pozoroval. Tmavý nohavicový kostým, kožená diplomatka, jeden kus príručnej batožiny. Asi sa vracala z dvojdennej služobnej cesty. Zložila si na zem tašky, obula si bežecké tenisky značky Nike a potom, skenujúc terminál, si sadla a začala sa natahovať. Hlavou, hrudou aj bruchom sa dokázala dotknúť stehien a zeme medzi nohami, usúdil som, že to nerobí prvý raz. Nohy mala svalnaté ani inštruktorka aerobiku. Zopár minút sa takto natahovala, potom si z diplomatky vytiahla poznámkový blok so žltými linajkovými stránkami. Preletela rukou písané poznámky a začala niečo tukať do klávesnice laptopu. Prsty sa jej mihali sťa krídla kolibríka.

Po niekoľkých minútach jej laptop pípol. Zvrástila obočie, ceruzu si strčila medzi zuby a očami blúdila po stene – hľadala zásuvku. Ja som jednu práve používal. Zdvihla hompálajúci sa koniec kábla, ktorý jej trčal z laptopu.

„Podelíme sa?“

„Pravdaže.“

Zasunula koniec kábla do zásuvky a sadla si s prekríženými nohami. Okolo seba mala žlté linajkové stránky poznámkového bloku. Ja som pokračoval vo svojej kartotéke.

„Prvá ortopedická konzultácia dňa...“ prezeral som si kalendár, snažiac sa dostať k dátumu. „Dvadsiateho tretieho januára. Tu doktor Ben Payne. Meno pacientky Rebecca Peterso-

nová, nasledujú identifikačné údaje. Dátum narodenia – 6. 7. 1995, číslo lekárskej správy BMC2453; žena, beloška, hviezda pravého krídla svojho futbalového tímu, najviac gólov dala na Floride, chcú ju tímy po celej krajine, naposledy dostala štrnásť ponúk do prvej ligy; operovaná pred tromi týždňami, pooperačný stav normálny, bez komplikácií, nasleduje intenzívna fyzioterapia; schopná viacerých pohybov, skúška ohnutia v páse 127 stupňov, skúška svalovej sily vykazuje podstatné zlepšenie, takisto pohyblivosť. Cíti sa znova vo forme, podľa jej vlastných slov ešte lepšie ako predtým. Vraví, že pri pohybe bolesť necíti, že sa môže vrátiť k všetkému, čo robievala predtým... okrem skejtbordingu. S tým môže znova začať až okolo tridsaťpäťky alebo neskôr.“

Nasledovala ďalšia kartotéka. „Prvá ortopedická konzultácia dňa dvadsiateho tretieho januára. Tu doktor Ben Payne.“

Zakaždým poviem to isté. V elektronickom svete, v akom žijeme, je každá nahrávka samostatná a jedinečná. Ak sa stratí, treba ju dajako nájsť, podľa niečoho identifikovať.

„Meno pacienta Rasheed Smith, nasledujú identifikačné údaje. Dátum narodenia – 19. 2. 1979, číslo lekárskej správy BMC17437; muž, černoš, začínal v obrane pre tím Jacksonville Jaguars, jedna z najrýchlejších osôb, s ktorými som mal tú česť. Magnetická rezonancia potvrdila neprítomnosť trhlín v prednom skríženom väze a v mediálnom kolaterálnom väze, odporúčam intenzívnu fyzioterapiu i to, aby nezačal hrať na basketbalovom ihrisku YMCY skôr, než skončí s profesionálnym futbalom. Isté pohyby sú obmedzené pre bolestivosť a citlivosť, tie by však mali vďaka terapii v období medzi sezónami ustúpiť. Keď bolesť pominie, môže sa vrátiť k obmedzenému tréningu silových a rýchlostných schopností. Objednať o dva týždne na kontrolu, zavolať do YMCY a povedať im, aby mu zrušili členstvo.“

Kartotéky som si vložil do plecniaka. Potom som si všimol, že tá žena sa smeje.

„Ste lekár?“

„Chirurg.“ Zdvihol som kartotéky v hnedých obálkach. „Pacienti z minulého týždňa.“

„Svojich pacientov poznáte veľmi dobre, však?“ Pokrčila plecami. „Prepáčte, nemohla som vás nepočúvať.“

Prikývol som. „Naučila ma to moja žena.“

„Čo?“

„Že ľudia znamenajú viac než len súčet ich krvného tlaku a tepu vydelení indexom ich telesnej hmotnosti.“

Znova sa zasmiala. „Takýto lekár sa mi páči!“

Kývol som k jej poznámkam. „A čo vy?“

„Fejtonistka.“ Rukou mávla po hárkoch pred sebou. „Píšem pre niekoľko ženských časopisov.“

„Akým témam sa venujete?“

„Móde, trendom, často humoru alebo satire, občas vzťahom. No nie som Jane Doeová a ani nepíšem pre klebetníky.“

„Ja teda neviem písať. Koľko toho napíšete za rok?“

Kyvkala hlavou z jednej strany na druhú, rozmyšľala. „Tak štyridsať alebo päťdesiat.“ Mrkla na môj diktafón. „Väčšina lekárov, ktorých poznám, takéto mašinky nenávidí.“

Obrátil som diktafón v dlani. „Zriedkakedy ho nemám.“

„Žeby závislosť?“

Zasmial som sa. „Tak nejako.“

„Dlho vám trvalo privyknúť si naň?“

„Prirástol ku mne. Teraz by som veru bez neho neurobil ani krok.“

„Iste sa to voľajako začalo.“

„Rachel... moja žena, tá mi ho dala. Šoféroval som vtedy stahovaciú dodávku do Jacksonvillu. Stahovali sme späť náš vlastný život, vracali sa domov. Začal som pracovať v nemocnici. Ona si robila starosti pre moje služby. Že bude celé dni sama, takpovediac lekárova vdova, že každý večer skončí pred televíznym kanálom Lifeway so zmrzlinou Häagen-Dazs. No a toto... toto nám pomohlo ostať v kontakte, byť ustavične spolu, neprísť o každodenné zážitky... v prestávkach medzi operáciami, službami, keď ma o druhej ráno volali. Rozhovory nechala

nahraté tak deň či dva, povedala mi, o čom premýšľa... alebo čo má na srdci. Potom som bol na rade ja. Mal som diktafón deň-dva, možno aj tri, potom som jej ho vrátil.“

„A to by nebol zvládol aj mobil?“

Pokrčil som plecami. „S týmto je to iné. Skúste to niekedy – sama sa presvedčíte.“

„Ako dlho ste ženatý?“

„Sme spolu už... tento týždeň to bude pätnásť rokov.“ Mrkol som jej na ľavú ruku. Zdobil ju diamant. Obrúčku však nemala. „Vy sa na to asi práve chystáte, však?“

Nevedela potlačiť úsmev. „Pokúšam sa dostať domov na predsvadobnú hostinu.“

„Blahoželám.“

Zavrtela hlavou, znova sa usmiala. Potom sa zahľadela na dav. „Tolko mám toho ešte urobiť, a vidíte, som tu a píšem si poznámky k príbehu o móde, ktorá nebude mať dlhé trvanie a ktorá sa mi vlastne ani nepáči.“

Prikývol som. „Píšete asi dobre, však?“

Pokrčila plecami. „Zatiaľ ma nevyhodili. Počula som, že po niektorí čitatelia si tie časopisy kupujú len preto, aby si prečítali môj stĺpček. A to som sa s nimi nikdy nestretla!“ Jej šarmu som nemohol odolať. Spýtala sa: „Stále žijete v Jacksonvillle?“

„Hej. A vy?“

„V Atlante.“ Podala mi svoju navštívenku. ASHLEY KNOXOVÁ.

„Ashley.“

„Pre každého okrem môjho otca, ktorý mi vraví Asher. Chcel chlapca. Keď som sa zjavila ja, teda niekto s nesprávnou *výbavičkou*, či skôr bez toho, čo mal mať, strašne sa na mamu nalezostil. Preto tú koncovku zmenil. No a namiesto hodín baletu alebo softbalu ma brával na taekwondo.“

„Počkajte... len či uhádnem. Ste jedna z tých šialencov, ktorí dokážu odkopnúť niečo z hlavy niekoho iného.“

Pritakala.

„Tak to vysvetľuje to natahovanie a prikladanie hrude k stehnám.“

Znova pritakala, akoby na mňa vôbec nechcela urobiť dobrý dojem.

„Ktorá trieda?“

Zdvihla tri prsty.

„Pred pár týždňami som operoval chlapca, dal som mu do lýtka niekoľko drôtov a skrutiiek.“

„Ako sa mu to stalo?“

„Kopol protivníka, ten odpovedal laktom. Lýtko však letelo ďalej, a tak sa prehlo zlým smerom.“

„To som už videla.“

„Vravíte to, akoby ste to zažili.“

„Ako tínedžerka a aj potom, keď som mala niečo po dvadsiatke, som veľa súťažila. Národné majstrovstvá. Niekoľko krajín. Aj ja som si užila zlomenín – kosti i kĺby. Raz toho bolo toľko, že som mala číslo môjho ortopéda z Atlanty medzi kontaktmi, ktoré si vytočíte len stisnutím čísla. A vy – boli ste tu na služobke, na výlete alebo ste to skombinovali?“

„Vraciam sa z lekárskeho sympózia, kde som sa zúčastnil na panelovej diskusii a...“ Usmial som sa. „Aj som si stihol trochu položiť.“

„Položiť?“

„Áno. Po horách.“

„To teda robíte, keď nerežete ľudí?“

Zasmial som sa. „Mám dva koníčky. Jedným je beh... tak som sa vlastne zoznámil s Rachel. Behať som začal na strednej. Bolo ťažké s tým prestať. Keď sme sa vrátili domov, kúpili sme si kondo na pláži, aby sme si mohli ísť zabehať pri mori, kedy sa nám zachce. Druhým je lezenie po horách, začali sme s tým na Lekárskej fakulte v Denveri. Nuž, ja som tam študoval a ona sa starala o moje duševné zdravie. Tak či tak, v Colorade je päťdesiatštyri štítov nad 4 000 metrov nad morom. Miestni ich volajú štyritisícovky. Majú aj akýsi neoficiálny klub. Pre tých, ktorí zdolajú všetky. S tými štítmami sme začali, keď som bol na lekárskej fakulte.“

„Na koľko ste vyliezli?“

„Na dvadsať. Práve som k nim pridal horu Mt. Princeton.
4 327 metrov nad morom. Jeden z vrcholov Collegiate Peaks.“

Chvíľu o tom premýšľala. „To sa blíži k piatim kilometrom nad morom!“

Prikývol som. „Až toľko zas nie, ale nie ste ďaleko od pravdy.“

„A ako dlho vám také čosi trvá?“

„Zvyčajne deň, niekedy menej. Lenže podmienky v tomto ročnom období sú trocha,“ pokyvkal som hlavou dopredu i dozadu, „trocha tvrdsie.“

Zasmiala sa. „Potrebujete kyslík?“

„Nie, ale aklimatizácia pomôže.“

„Bol tam sneh a ľad?“

„Áno.“

„A strašne zima a snežilo a dul silný vetrisko?“

„Stavím sa, že ste dobrá novinárka.“

„Nuž teda... bolo to tak?“

„Miestami.“

„Podarilo sa vám vyliezt' a zliezt' a ostať živý a zdravý?“

Zasmial som sa. „Ako vidíte, áno.“

Zdvihla obočie. „Takže ste jeden z tých?“

„Z akých tých?“

„No z tých, ktorým sa vraví ‚muži proti divočine‘.“

Pokrútil som hlavou. „To zas nie. Som nedeľný bojovník. Najlepšie sa cítim v nulovej nadmorskej výške.“

Uprene pozorovala rady cestujúcich. „A vaša žena nie je s vami?“

„Tentoraz nie.“

Zaškvrcalo mi v žalúdku; terminálom zavanula vôňa z reštaurácie California Pizza Kitchen. Vstal som. „Môžem vás poprosiť, postrážili by ste mi veci?“

„Pravdaže.“

„Hneď som späť.“

Vrátil som sa so šalátom Caesar a s pizzou pepperoni veľkou ako tanier, práve keď sa halou rozľahlo hlásenie.

„Vážení, ak sa nám podarí bleskovo nasadnúť, búrka nám

plány neskríži. Nie je nás veľa. Takže všetci, nech sedíte kdekoľvek, prosím, nastupujte na let 1672 do Atlanty.“

Na ôsmich bránach okolo mňa bolo napísané MEŠKÁ. Na sedadlách aj popri stenách sedeli frustrovaní cestujúci. Jedni rodičia, matka a otec, ozlomkrky leteli terminálom, cez plece vykrikovali na dvoch chlapcov, ktorí za sebou ťahali kufríky pomalované výjavmi z *Hviezdnych vojen* a umelohmotné svetelné meče.

Vzal som si veci a jedlo a vydal sa k lietadlu, nasledujúc sedem cestujúcich vrátane Ashley. Našiel som si miesto a pripútal sa. Letušky všetko skontrolovali, lietadlo sa postavilo do radu. Ešte nikdy som nezažil bleskovejšie nasadnutie.

Potom lietadlo postálo a my sme cez interkom začuli pilotov hlas: „Vážení, čakáme na odmrazovanie. Ak to pôjde rýchlo, búrka nám plány neskríži. Mimochodom, vpredu je dosť voľných miest. Takže ak nesedíte v prvej triede, ste si sami na vine. Máme miesto pre každého.“

Všetci sa zdvihli.

Jediné miesto, ktoré ostalo voľné, bolo vedľa Ashley. Pozrela na mňa, zapla si pás a usmiala sa. „Myslíte, že odletíme?“

Zahľadel som sa z okna. „To pochybujem.“

„Teda pesimista, áno?“

„Som lekár. Takže som optimista, ale reálny optimista.“

„Výstižné!“

Polhodinu sme tam sedeli a letušky nám servírovali takmer všetko, o čo sme ich požiadali. Vypil som pikantný paradajkový džús, Ashley si dala kabernet.

O chvíľu sa znova ozval pilot, tón jeho hlasu nás veru nepovzbudil. „Vážení... ako všetci dobre viete, snažili sme sa, aby nám táto búrka neskrížila plány.“

Použil minulé čas.

„A dispečeri vo veži nám vravia, že musíme vzlietnuť do hodiny. Potom vraj už príde búrka...“

Všetci sme si svorne povzdychli. Možno to ešte nie je stratené.

„Lenže technici mi práve oznámili, že jedno z dvoch odmrazovacích vozidiel sa pokazilo. Čo znamená, že ostalo len jedno, a to sa pokúša odmraziť všetky lietadlá na dráhe. Sme v poradí dvadsiati. Aby som to skrátil, dnes večer neodletíme.“

Navôkol sa ozvali hlboké povzdychy.

Ashley si odopla pás a pokrútila hlavou. „To sa mi hádam len sníva!“

Chlap po mojej ľavici zamrmal: „Bastard jeden...“

Pilot pokračoval: „Na konci brány na vás budú čakať naši ľudia. Ak máte záujem o hotelovú poukážku, nech sa páči, vyhľadajte Marka – má na sebe červený kabát a nepriestrelnú vestu. Keď si vyzdvihnete batožinu, náš kyvadlový autobus vás zavezie do hotela. Vážení, je mi to naozaj ľúto.“

Vrátili sme sa na terminál a dívali, ako sa každý nápis MEŠKÁ mení na ZRUŠENÝ.

„Takto sa to nerobí,“ povedal som za všetkých, keď sme sa ocitli v terminále, a prešiel som k pultu. Zamestnankyňa aerolínií tam len tak postávala a vrtiac hlavou uprene hľadela na obrazovku. Kým som stihol otvoriť ústa, obrátila sa k televízoru naladenému na kanál o počasí. „Lutujem, nič sa nedá robiť.“

Štyri obrazovky za mnou ukazovali, ako sa z Washingtonu, Oregonu a zo severnej Kalifornie valí na juhojuhovýchod obrovská zelená škvrna. Informačný prúžok v dolnej časti obrazovky oznamoval, že bude snežiť, duť nesmierne mrazivý vietor, príde poľadovica a klesne teplota. Dvojica vedľa mňa sa objala a náruživô pobožkala. Usmievali sa. Neplánovaný deň navyše im predĺži dovolenku.

Mark začal rozdávať hotelové poukážky a navigovať cestujúcich k batožinovým pásom. Mal som len príručnú batožinu – nevelký plecniak, ktorý mi zároveň slúži ako aktovka – a jednu tašku, ktorú som pred nástupom odovzdal a bola ešte v trupe lietadla. Či sa nám to páčilo, alebo nie, poslali nás k pásu.

A tak som sa tam vydal, no zatiaľ som stratil Ashley. Medzičasom totiž vošla do obchodu so zdravými zájedkami *Natural Snacks*. Našiel som voľné miesto pri páse a porozhliadal sa. Cez

sklené posuvné dvere som zbadal svetlá súkromného letiska, vzdialeného asi kilometer a pol. Naboku najbližšieho hangára obrovskými písmenami stálo: CHARTEROVÉ LETY. Nič viac, len tie dve slová.

V jednom hangári sa svietilo. Vtom sa zjavila moja taška. Prehodil som si ju cez voľné plece, potom som opäť narazil na Ashley; čakala na batožinu. Zadávala sa na môj plecniak.

„Takže ste nežartovali, keď ste vraveli, že ste si stihli aj odskočiť a trocha si položiť po horách. Lenže mne to pripadá, akoby ste boli na Evereste! Fakt toho toľko potrebujete?“

Môj oranžový plecniak značky Osprey 70, ktorý už čo-to prežil, mi slúži aj ako kufor. Najviac sa však hodí na lezenie po kopcoch, je pre mňa ako stvorený. Mám v ňom celú výbavu na prenocovanie vonku v chladnom počasí, keď som v Collegiate Peaks: spací vak, karimatka značky Therm-a-Rest, varič značky Jetboil, ktorý je spolu so spacím vakom azda najnedocenenejšou, no zároveň najhodnotnejšou súčasťou tejto výbavy. Potom sú tam dve fľaše značky Nalgene, zopár polypropylénových obalov a ďalšie maličkosti, ktoré mi pomáhajú prežiť v akom-takom pohodlí, keď spím vo výške do 3 300 metrov nad morom. Ešte tam mám aj tmavomodrý pásikavý oblek, elegantnú modrú kravatu od Rachel a topánky značky Johnston & Murphy; obul som si ich len raz, na tú panelovú diskusiu.

„Poznám hranice svojich síl, na Everest nemám. Nad štyritisícpäťsto metrov nad morom mi vždy príde zle. V nižších polohách som okej. Toto,“ zdvihol som plecniak, „je len základné vybavenie. Je dobré ho mať so sebou.“

Vtom zbadala svoju tašku, zvrtila sa a šla si po ňu. Potom sa však s nešťastným výrazom na tvári obrátila. Zrejme si uvedomila, že zmešká svadbu. Trocha jej to ubralo zo šarmu. Natiahla ku mne ruku; mala pevný, no príjemný stisk. „Som rada, že som vás spoznala. Dúfam, že sa dostanete v poriadku domov.“

„Áno, ďakujem. Vy...“

No to už nepočula; obrátila sa a s taškou cez plece mierila k stanovisku taxíkov. Pekne v rade tam čakalo možno aj sto ľudí.

2. KAPITOLA

Prešiel som s batožinou cez posuvné sklené dvere a mávol na letiskový kyvadlový autobus. Za normálnych okolností by bol plne vyťažený, vozil cestujúcich medzi terminálmi a súkromným letiskom, no teraz, keď sa všetci pokúšali odísť, bol prázdny. Šofér prstami hlasno bubnoval po volante.

Strčil som hlavu do okna. „Nezviezli by ste ma na to súkromné letisko?“

„Naskočte si. Aj tak nemám čo robiť.“

Keď sme dorazili k hangáru, spýtal sa: „Mám na vás počkať?“

„Áno, to bude od vás milé.“

Motor nechal bežať, ostal sedieť za volantom a ja som zatiaľ vbehol dnu. Vytiahol som si vyššie golier, ruky strčil pod pazuchy. Obloha bola čistá, no prichádzal vietor a teplota klesala.

Dnu som našiel dočervena rozžhavený lokálny ohrievač a bielo vlasého chlapíka, postávajúceho vedľa jedného z troch lietadiel. Bol to malý, jednomotorový stroj, ktorý mal naboku napísané *Groverove charterové lety*. Pod tým stálo *Charterové lety do odlahých destinácií – rybačky a polovačky*. Na chvoste bolo uvedené identifikačné číslo *138GB*.

Muž sa díval opačným smerom, a tak ma nevidel. Práve napísal kladkový luk, cielil na terč na stene na konci, asi tridsaťpäť metrov od neho. Keď som vošiel, šíp vyletel a zasvišťal. Muž mal na sebe vyblednuté modré džínsy a košeľu s narážacími gombíkmi a vyhrnutými rukávmi. Vzadu na koženom opasku bolo vytlačené *Grover*. V puzdre na boku mal univerzálny nástroj značky *Leatherman*, opätky na celých topánkach boli

poriadne zodraté, a tak pôsobil, že má nohy do o. Vedľa neho stál teriér Jack Russel, ňuchal a premeriaval si ma.

Zamával som na muža. „Zdravím!“

On sa uvoľnil, zvrtol a zdvihol luk. Bol vysoký, vyzeral dobre, mal silnú hranatú sánku. „Teší ma. Si George?“

„Nie, pane, nie som George. Volám sa Ben.“

Zdvihol luk a znova zamieril na terč. „Škoda.“

„Akože škoda?“

Luk poriadne napol, a kým cez priehľad uprene hľadel na terč, rozprával. „Najali si ma dvaja chlapíci, aby som ich zaviezol do San Juans a vyložil ich pri Ouray, kde sa dá pristáť.“ Nato vystrelil, luk za letu opäť zasvišťal. „Jeden z nich sa volá George. Myslel som, že by si to mohol byť ty.“ Na luk nasadil ďalší šíp.

Podišiel som k nemu a zadíval som sa na terč. Jeho stred napovedal, že nejde o začiatočníka. Usmial som sa. „Vyzerá to, že sa len učíte,“ zažartoval som.

Zasmial sa, tretí raz napol luk, trochu vydýchol a povedal: „Keď sa nudím a čakám na klientov, takto sa zabávam. Vystrelil a šíp sa zabodol do terča, dotkol sa dvoch predošlých. Chlapík ho položil na sedadlo v lietadle a spolu sme k nemu podišli. Vytiahol šípy a povedal: „Podaktorí idú do dôchodku len preto, aby po nejakom dvorčeku naháňali krpatú loptičku s jamkami a čo najviac ju pootlkali.“ Usmial sa. „No a ja chodím na rybačku a poľovačku.“

Zaškútil som na jeho lietadlo. „A nepresvedčil by som vás, aby ste ma dnes večer zviezli?“

Pozrel dolu a zdvihol obočie. „A čo, utekáte vari pred zákonom?“

Pokrútil som hlavou a usmial som sa. „To nie. Len by som sa chcel odtiaľto dostať ešte pred búrkou.“

Pozrel na hodinky. „Mal som v pláne zavrieť to tu, ísť domov a skočiť do postielky k svojej žienke.“ Všimol si, že mám obrúčku. „Asi tak ako vy, mám pravdu?“ Zoširoka sa usmial a ja som zbadal pekné biele zuby. „Až na to, že vo vašom prípade

nepôjde o moju ženu.“ Zasmial sa, aby situáciu odľahčil. Hneď som sa cítil lepšie.

„Áno, máte pravdu, mám podobné plány ako vy.“

Prikývol. „A kde bývate?“

„Na Floride. No ak by sa mi podarilo predbehnúť búrku, azda by som chytil aj nočný let z Denveru. Alebo aspoň nasadol na prvé lietadlo zajtra ráno.“ Urobil som pauzu. „Mohol by som si vás teda najat', aby ste ma zaviezli niekam na východ od Skalnatých hôr?“

„A prečo sa tak náhlite?“

„Mám naplánovanú operáciu kolena a dve operácie bedrových kĺbov. O...“ – pozrel som na hodinky – „trinásť hodín a štyridsaťtri minút.“

Grover sa zasmial. Zo zadného vrecka si vytiahol handričku a poutieral si prsty. „Zajtrajší večer bude pre vás asi boľavý, však?“

Zasmial som sa. „Operujem ja. Som chirurg.“

Cez dvere hangára mrkol na letisko v diaľke. „A čo, veľké vtáky to dnes vzdali?“

„Lety sú zrušené. Jedno z odmrazovacích vozidiel sa pokazilo.“

„To sa im často stáva. Myslím, že v tom majú prsty odbory. Lenže... aj operácie sa dajú preložiť.“ Zahryzol si do pery. „Aj mne sa to už párkrát stalo.“ Potľapkal sa po hrudi. „Mám niečo so srdcom.“

„Už som preč týždeň. Lekárske sympóziu. Naozaj sa potrebujem vrátiť... Dobré vám zaplatím.“

Handričku si vopchal do vrecka, šípy vložil do puzdra visiaceho naboku luku a ten uložil do priečinka na zadnom sedadle lietadla vystlanom penou. Napokon ho spoľahlivo zabezpečil suchým zipsom. Vedľa luku ležali tri trubice pokračujúce do trupu lietadla. Potľapkal ich konce. „Udice.“

Na udiciach bolo niečo pripevnené, malo to rúčku z dreva hikórie. „Čo je to?“

„Sekera. Lietam aj do odľahlých oblastí. Toto tu je nevyhnut-

nosť. Nie je toho veľa, no bez týchto vecí by som neurobil ani krok.“ Potľapkal plný vak pod sedadlom, v ktorom bol uložený spací vak. „Keď niekam letím, vyplatí sa byť sebestačný.“

Za sedadlom bola zavesená vesta s umelými muškami a malými nožničkami. Vzadu jej z goliera visela sieť. Mávol rukou tým smerom. „S klientmi navštevujem úžasné miesta. Sám by som si to nemohol dovoliť. A tak mi slúžia ako výhovorka, vďaka nim sa dostanem k tomu, čo zbožňujem. Dokonca sa ku mne z času na čas pripojí aj moja žena.“ Chlapík mal možno niečo po sedemdesiatke, no telo mal ako zachovalý päťdesiatnik, srdce ako tínedžer.

„Toto je vaše lietadlo?“

„To teda je. Scout.“

„Vyzerá ako lietadlo Steva Fossetta.“

„To máte pravdu. Poháňa ho Locoman nula-tri-šesťdesiat, ktorý dosiahne výkon až stoosemdesiat koní. Maximálna rýchlosť pri plnom výkone je dvestodvadsaťpäť.“

Zvraštil som čelo. „To nie je veľa.“

„Už dávno mi nejde o rýchlosť.“ Položil ruku na trojlopatkový propeler. „Vie pristáť pri rýchlosti šesťdesiatjeden kilometrov za hodinu, čo znamená, že ho dostanem na zem v priestore veľkosti tohto hangára. Zhruba.“

Hangár meral asi dvadsaťkrát stoštyridsať metrov.

„Čo,“ usmial sa, „znamená, že môžem rybáčiť a poľovať na veľmi odľahlých miestach. Klienti ma preto milujú!“ Nadýchol sa, uprene hľadel na veľké hodiny. Zaiste rátal čas, chcel vedieť, koľko by to mohlo trvať. „Aj keby som ťa dopravil do Denveru, možno sa odtiaľ dnes večer nedostaneš.“

„Risknem to. Zamestnanci letiska vravia, že búrka môže prinieť poriadnu snehovú nádielku, a tak dnes večer aj zajtra všetko vyradiť z prevádzky.“

Prikývol. „Ale nebude to lacné.“

„Koľko?“

„Stopäťdesiat za hodinu a budeš musieť zaplatiť aj za cestu tam a späť. Vyjde ťa to približne na deväťsto dolárov.“

„A beriete kreditky?“

Nadýchol sa, prižmúril jedno oko, šacoval ma. Akoby sa rozprával sám so sebou. Napokon pritakal, kútikom úst sa usmial a natiahol ku mne ruku. „Grover Roosevelt.“

Potriasli sme si pravicami. Mal neosobný, pevný stisk. „Najaká spojitosť s bývalým prezidentom?“

Usmial sa. „Vzdialená, no veľmi sa ku mne nepriznávajú.“

„Som Ben Payne.“

„A naozaj nosíš biely plášť, na ktorom stojí *Dr. Payne*?“

„Presne tak.“

„A pacienti ti naozaj platia, že sa o nich staráš?“

Podal som mu navštívenku. „Niektorých dokonca režem.“

Dolu na navštívenke stálo:

VIETE, ČO JE BOLEŠŤ (PAIN)?
POTOM NECHODÍTE K LEKÁROVI PAYNOVI.
CHODÍTE K LEKÁROVI PAYNOVI?
POTOM NEVIETE, ČO JE BOLEŠŤ (PAIN).

Potukal po navštívenke. „Ježiš by mohol byť na teba trochu naježený, že si mu ukradol slogan.“

„Nuž... ešte ma za to nežaloval.“

„Aj jeho operuješ?“

„Nie. Aspoň o tom neviem.“

Usmial sa, vytiahol z košele fajku, naplnil ju, potom z predného vrečka nohavíc vylovil mosadzný zapaľovač značky Zippo. Otvoril ho, potiahol z fajky, plameň nasmeroval nadol k tabaku. Keď sa fajka v strede rozžeravila, zapaľovač vypol a zasunol späť do vrečka. „Takže ortopédia?“

„Ortopédia a akútna medicína. Často sú spojené.“

Strčil si ruky do vreciek. „Daj mi pätnásť minút, musím zavolať žene. Povedať jej, že prídem neskoro, a že keď sa vrátim, vezmem ju na večeru na stejk. No a potom...“ Palcom ukázal cez plece ku kúpeľni. „Potom ma na chvíľu ospravedlň.“ Prešiel k telefónu, stále hovoril. „Hod' si tašky dozadu.“

„Dá sa tu pripojiť na internet?“

„Pravdaže. Heslo je *Tank*.“

Otvoril som laptop, našiel spojenie, zalogoval som sa a načítal si e-maily vrátane pracovných i súkromných odkazov, ktoré mi boli preposlané na e-mailový účet vo forme audiosúborov. Aby bolo všetko zaznamenané, odpovedal som skoro na každú správu e-mailom. Keď som skončil, spojil som záznamník s počítačom a súbor s nadiktovanými správami som poslal do našej transkripčnej kancelárie. Zároveň som ho skopíroval na ďalšie dva servery pre prípad, že by sme potrebovali náhradnú kópiu alebo náhradnú kópiu náhradnej kópie. Aby som si kryl chrbát, keby niečo. Potom som laptop zavrel. Rozhodol som sa totiž, že na všetky e-maily, na ktoré som dosiaľ nereagoval, odpoviem počas letu. Potom sa automaticky odošlú, keď pristaneme.

O pár minút sa zjavil Grover, kráčal od telefónu ku kúpeľni. Predstavil som si Ashley Knoxovú, ako sa pokúša dostať domov.

„Koľko ľudí môžete vziať na palubu?“

„Seba a dvoch pasažierov. Ak im však nebude prekážať, že budú ako sardinky.“

Uprene som sa zahľadieť na letisko vzadu. „Mohli by ste počkať desať minút?“

Prikývol. „Pripravím sa zatiaľ na let.“ Uprene sa zadíval von. „Ale ponáhľaj sa. Veľa času nám neostáva.“

Môj kamarát z letiskového autobusu ma zaviezol späť k batžinovému pásu, bol som jeho jediným zákazníkom, aj teraz sa ponúkol, že na mňa počká. Ashley som našiel na kraji chodníka, čakala na taxi. Medzičasom si na kabát obliekla páperovú vestu značky North Face.

„Najal som si charterový let, aby ma dopravil do Denveru. Možno sa to podarí, kým sa schytí búrka. Viem, že ma vlastne vôbec nepoznáte, ale máme v lietadle ešte jedno voľné miesto.“

„To myslíte vážne?“

„Let by nemal trvať viac než dve hodiny.“ Zdvihol som obe ruky. „Viem, že to môže pôsobiť trocha... všelijako. Ja som už však svadbu zažil, a to so všetkým, čo k nej patrí. Ak ste ako moja žena, nasledujúce dva dni si veru veľa nepospíte – budete sa umárat' nad tým, aby všetko dopadlo na jednotku. Ide len o úprimnú ponuku jedného profesionála druhému. Nič viac.“

Z jej tváre som vyčítal pochybnosti. „Naozaj odo mňa nič nechcete?“ Premerala si ma. „Pretože... a to mi verte...“ Zavrtela hlavou. „Už som zvládla väčších ako vy.“

Pokrútil som na prste obrúčkou. „Na zadnú verandu môjho konda, kde chlipkám kávu a hľadím na oceán, moja žena raz položila tri misky. Krmila všetky túlavé mačky, čo sa ponevierrajú po okolí. Teraz so mnou každé ráno popíjajú kávu. Dal som im aj mená a ich pradenie mi robí dobre.“

Medzi obočím sa jej zjavila vráska. „Chcete povedať, že som ako túlavá mačka?“

„Ale nie. Chcem povedať, že som si ich vôbec nevšimol, až kým ma na ne žena neupozornila a nezačala ich kŕmiť, až kým mi neotvorila oči. Teraz, nech sú kdekoľvek, si ich všimnem. A to sa rozšírilo na to, ako posudzujem ľudí. Čo je dobre, lebo my lekári môžeme po čase tak nejako stratiť o veci záujem.“ Urobil som pauzu. „Nechcem, aby ste zmeškali vlastnú svadbu, to je všetko.“

Prvý raz som si všimol, že prešľapuje z nohy na nohu, akoby nevedela obstáť na mieste.

„A dovoľíte mi prispieť na cestovné?“

Pokrčil som plecami. „Ak vám to pomôže – ale ste vítaná tak či tak.“

Uprene sa zahľadela na prístavacu dráhu, prestupovala z nohy na nohu. „Ráno by som mala vziať svojich šesť družičiek na raňajky. Potom sa na pár hodín chystáme do wellness.“ Pozrela na letiskový autobus aj na svetlá hotela v diaľke. Zhlboka sa nadýchla a usmiala. „Vypadnúť odtiaľto dnes večer by bolo... fantastické.“ Mrkla späť do haly. „Počkali by ste tri minúty?“

„Jasné, ale...“ Zelená škvrna na obrazovke bola k letisku čoraz bližšie.

„Prepáčte. Priveľa kávy. Chcela som s tým počkať, kým budem v hoteli. Lenže toalety tu sú iste trochu pristrannejšie než v tom lietadielku.“

Zasmial som sa. „To máte asi pravdu.“

3. KAPITOLA

Grover sedel v lietadle, na ušiach mal slúchadlá, stískal gombíky a krútil číselníkmi pred sebou. „Pripravení?“

„Grover, toto je Ashley Knoxová. Je z Atlanty, žije sa písaním. Asi o štyridsaťosem hodín sa vydáva. Napadlo mi, že by sme ju mohli zviezť.“

„S potešením,“ povedal a pomohol jej s taškami.

Batožinu nám uložil za zadné sedadlo. Nemohol som odolať zvedavosti. „A vnútri chvosta je nejaký úložný priestor?“

Otvoril dvierka pri zadnej časti chvosta a usmial sa. „Momentálne sa používa.“ Potom prstom namieril na jasnú oranžovú vecičku na batériu. „Toto sa volá núdzový záchranný maják. Ak padneme na zem a maják zaznamená viac než 13,6 kilogramu nárazového tlaku, vyšle zvuk na pohotovostnej frekvencii 122,5. To upovedomí ďalšie lietadlá, že sme sa dostali do problémov. Letecká služba zachytí signál, vyšle zopár lietadiel, lokalizuje nás a záchranná jednotka bude na ceste.“

„Prečo im tak dlho trvalo nájsť lietadlo Steva Fossetta?“

„Pretože núdzové záchranné majáky nie sú uspôsobené vydržať nápor, aký vznikne pri rýchlosti nad tristo kilometrov za hodinu.“

„Ach tak.“

Nasadli sme a Grover za nami zabuchol dvere. Kým sme si s Ashley nasadzovali slúchadlá, ktoré viseli nad našimi sedadlami, naštartoval. Mal pravdu. Bolo tam strašne málo miesta, skutočne sme boli ako sardinky.

Vyviezli sme sa z hangára, kde potom začali blikať ďalšie svetielka, pohyboval pákou medzi kolenami, manipuloval tla-

čidlami. V lietadlách sa veľmi nevyznám, ale Grover pôsobil, že by vedel s tým lietadlom odletieť aj naslepo. Na každom konci palubnej dosky boli zabudované dve GPS-ky.

Zvedavosť mám v povahe, a tak som mu poklepkal po pleci a namieril na ne prst: „Prečo dve?“

„Pre prípad.“

Znova som ho poklepkal. „Pre prípad čoho?“

Zasmial sa. „Keby ma jedna sklamala.“

Kým sa pripravoval na let, napojil som sa na svoju odkazovú schránku. Mal som jednu správu, pridržal som si telefón pri uchu.

„Ahoj... to som ja.“ Mala tichý, unavený hlas. Ako keby bola spala. Alebo plakala. V pozadí som začul oceán – vlny rytmicky narážajúce na breh. Znamenalo to, že stojí na verande. „Nemám rada, keď odídeš.“ Zhlboka sa nadýchla. Pauza. „Viem, že si robíš starosti. Nemusíš. O tri mesiace na všetko zabudneme. Uvidíš. Ostanem hore a počkám ťa.“ Skúsila sa zasmiať. „Všetci napokon vyhráme. Káva na pláži a tak. Ponáhľaj sa... Lúbim ťa. Všetko dobre dopadne. Ver mi. A nech ti nenapadne myslieť si, že by som ťa ľúbila menej. Lúbim ťa rovnako. Dokonca ešte viac. Lúbim ťa celým srdcom. Ponáhľaj sa domov. Počkám ťa na pláži.“

Zavrel som telefón, usadil som sa a uprene sa zadíval z okna.

Grover po mne nenápadne hodil očkom a jemne potisol páku dopredu. Potom sme sa ocitli na asfalte. Obzrel sa a spýtal sa ma: „Chceš jej zavolať?“

„Prosím?“

Namieril prst na môj mobil. „Či jej chceš zavolať?“

„Nie...“ odbil som ho, mobil som si vložil do vrečka a uprene som civel na blížiacu sa búrku. „To je v poriadku.“ Nemal som tušenia, ako mohol cez hukot vrtule ten odkaz počuť. „Máte neuveriteľne dobrý sluch.“

Ukázal prstom na mikrofón spojený s mojimi slúchadlami. „Tvoj mikrofón. Ten zaznamenal jej hlas. Akoby som ju sám počul.“ Potom ukázal na Ashley. „V takomto malom lietadle niet tajomstiev.“

Ashley sa usmiala, potukala po svojich slúchadlách a prikývla. Sledovala, ako Grover operuje prístrojmi.

Potom spomalil a zastal. „Ak jej chceš zavolať, môžem počkať.“

Zavrtel som hlavou. „Nie... je to v poriadku. Naozaj.“

A tak povedal do mikrofónu: „Kontrolná veža, tu jeden-tri-osem-bravo. Žiadam o povolenie vzlietnuť.“

Prešlo pár sekúnd a v slúchadlách sa ozval hlas: „Jeden-tri-osem-bravo, môžete vzlietnuť.“

Namieril som prst na GPS-ku. „Sú tam aj radarové snímky počasia?“

Stisol jeden gombík a obrazovka sa prepla na niečo, čo pripomínalo výjav, aký sme videli na kanáli počasia v terminále. Rovnaká zelená škvrna sa presúvala zľava doprava, rástla, zaplavovala nás. Potukal po obrazovke. „Toto tu nevyzerá dobre. V tej zelenej škvrne je kopa snehu.“

O dve minúty sme už boli vo vzduchu a stúpali. Hovoril cez mikrofón, k nám obom. „Dostaneme sa do výšky tri a pol kilometra a odkloníme sa asi osemdesiat kilometrov na juhovýchod. Poletíme ponad údolím San Juan, k jazeru Strawberry. Keď ho zbadáme, zamierime na severovýchod, ponad oblasť High Uintas Wilderness. Potom budeme klesať k Denveru. Let bude trvať čosi vyše dvoch hodín. Pohodlne sa usadte, uvoľnite, ak chcete, môžete vstať a prejsť sa. Občerstvenie a zábava sa čochvíľa začnú.“

Sardinky to mali pohodlnejšie než my dvaja.

Grover sa načiahol do priečinka na dverách, cez plece nám podal dva balíčky solených mandlí a začal si pospevovať „Odletím preč“.

Pieseň uprostred utal. „Ben?“

„Počúvam.“

„Ako dlho si ženatý?“

„Tento týždeň to bude pätnásť rokov.“

Vzápätí z Ashley vyletelo. „Povedzte mi... je to stále vzrušujúce, alebo len tak-tak? A chcem pravdu.“ Tie slová vyjadrovali oveľa viac než len obyčajnú otázku.

Grover sa zasmial. „Ja som ženatý skoro päťdesiat rokov a verte či neverte, je to čoraz lepšie, nie horšie. O nude nemôže byť ani reči. Dnes ju ľúbim viac, ako keď sme sa vzali. Keď som vtedy stál v tom júlovom slnku a po chrbte mi stekal pot, veru som neveril, že je čosi také možné. A vidíte.“

Pozrela na mňa. „No, čo vy na to? Aké plány máte teraz vy?“

Pokyvkal som hlavou. „Chcem jej priniesť kyticu. Dať si fľašku vína, pozorovať vlny, ako sa vpíjajú do piesku.“

„Stále jej nosíte kvety?“

„Každý týždeň.“

Obrátila sa nabok, sklonila hlavu a zdvihla jedno obočie. Tak sa jej nadvihol aj kútik úst – ženy to robia vždy, keď vám neveria ani slovo. „Každý týždeň nosíte svojej žene kvety?“

„Presne tak.“

Do toho nám vpadol Grover. „No teda!“

V Ashley sa nezaprela novinárka. „Aký kvet má najradšej?“

„Orchideu v črepníku. Lenže tie nekvitnú stále, a tak keď jej nezoženiem orchideu, zídem do istého obchodíka neďaleko nemocnice a kúpim jej, čo práve kvitne.“

„Žartujete?“

Prikývol som.

„A čo robí so všetkými tými orchideami?“ Potriasla hlavou. „Len mi, preboha, nepovedzte, že ich napokon vyhodíte.“

„Postavil som skleník.“

Jedno obočie jej znova vyskočilo. „Skleník?“

„Áno, skleník.“

„A koľko tam máte orchideí?“

Pokrčil som plecami. „Naposledy som ich narátal dvestopäťdesiatsedem.“

Grover sa zasmial. „Nefalšovaný romantik.“ Ponad plece sa spýtal Ashley: „A ako si sa zoznámila so svojím snúbencom?“

„V súdnej sieni. Písala som článok o súdnom spore istej celebrity v Atlante. Môj snúbenec bol poradcom druhej strany. Poskytol mi interview, po ňom ma pozval na večeru.“

„Geniálne! A kam idete na svadobnú cestu?“

„Do Talianska. O dva týždne. Začíname v Benátkach, končíme vo Florencii.“

Lietadlo sa zachvelo, dostali sme sa do víru.

Spýtavo sa obrátila ku Groverovi. „Len som zvedavá, pán...?“
Luskla prstami.

Len mávol rukou. „Hovor mi Grover.“

„Koľko hodín máte nalietané?“

Dostali sme sa nižšie skutočne rýchlo, potom však znova potiahol pákou a my sme sa vymrštili nahor. Žalúdok som mal v hrdle. „Pýtate sa, či vás dostanem do Denveru a na vašu svadbu, a pritom nenarazím do nejakého kopca?“

„Nuž... popravde, áno.“

Húpali sme sa, naľavo aj napravo, krídla sa postupne skláňali.

„A má to zahŕňať aj službu v armáde alebo nie?“

Schmatol som držadlo nad sebou, hánky som mal celé biele.

Aj Ashley to urobila. „Nie!“ zvolala.

Grover lietadlo vyrovnal, bolo ako vrch stola, a odvetil: „Asi dvadsaťštyritisíc.“

Ashley si uvoľnila ruku. „A vrátane tej služby?“

„Viac ako tridsaťdvatisíc.“

Vydýchol som si a rúčku pustil. Vnútro prstov som mal červené. Rozprával sa aj s Ashley, aj so mnou. Z jeho hlasu som vybadal, že sa usmieva.

„No čo? Už sa vy dvaja cítite lepšie?“

Groverov pes vyliezol spod jeho sedadla, skočil mu do lona a uprene sa na nás zahľadel. Vrčal a krútil sa ako veverica, ktorá užíva steroidy. Bol ako veľký sval v pohybe. Nohy však nemal dlhšie ako desať či trinásť centimetrov. Vyzeral, akoby mu ich niekto odrezal od kolien. Uzurpoval si pre seba kusiko miesta. Podľa jeho správania bolo jasné, že v tejto kabíne je pánom on.

Grover sa ozval znova: „Vy dvaja, toto je Tank, druhý pilot.“

„A koľko nalietal on?“

Grover naklonil hlavu, chvíľu mlčal. „Päť až šesťapoltisíc.“

Pes sa obrátil a cez predné sklo pozrel von. To ho zrejme

uspokojilo, zoskočil Groverovi z lona a opäť sa schúlil do svojho brlôžka pod sedadlom.

Trocha som sa naklonil dopredu, cez vrch sedadla som sa uprene zahľadnel na Grovera, prezeral som si jeho ruky. Mäsité, hrčovité. Mal suchú pokožku a obrovské hánky. Obrúčka bola na krajoch ošúchaná, okolo prsta dosť voľná, no ak by si ju chcel pretiahnuť cez hánku, asi by si musel namydliť prst.

„Kedy sa tam dostaneme?“

Z košeľe si vytiahol strieborné vreckové hodinky a jednou rukou ich otvoril. O vnútornú stranu obalu bola pripevnená fotografia ženy. Potom sa uprene zadíval na prístroje. GPS-ka mu poskytla približný čas priletu, mal som pocit, že znova kontroluje prístroje. To však určite robieva často. Potom hodinky zavrel. „Keď vezmeme do úvahy bočný vietor... odteraz presne o dve hodiny.“

Obrázok, ktorý som zahliadol, bol ošumelý a popraskaný, fotka vyblednutá, ale žena na nej bola krásna.

„Máte deti?“ spýtal som sa.

„Päť. A trinásť vnúčat.“

Ashley sa zasmiala. „Veľa práce.“

„Občas veru áno.“ Usmial sa. „Traja chlapci, dve dievčatá. Naša najmladšia je asi staršia ako vy dvaja.“ Mrkol dozadu. „Koľko máš rokov, Ben?“

„Tridsaťdeväť.“

Potom sa ozval znova. „A ty, Ashley?“

„Neviete, že dámy sa na vek nevyputuje?“

„Nuž, podľa pravidiel by som vzadu nemal mať dvoch ľudí. Som však stará škola, a tak ma to netrápi. No a vy dvaja sa zdáte v pohode.“

Potľapkal som ho po pleci. „Prečo záleží na tom, či veziete dvoch alebo jedného?“

„Šéfstvo Federálnej leteckej správy mi dovolilo viezť vzadu len jedného.“

Ashley sa usmiala a zdvihla prst. „Takže toto je nelegálne?“

Zasmial sa. „Zadefinuj mi legálne.“

Uprene sa zahľadela cez okno. „Takže, keď pristaneme... vydáme sa k terminálu alebo do väzenia?“

Zasmial sa. „Fakticky nevedia, že v tomto lietadle vôbec ste, takže pochybujem, že nás budú čakať, aby nás zatkli. Ak sa to však stane, poviem im, že ste ma uniesli a ja chcem na vás podať žalobu.“

Pozrela na mňa. „Hneď sa cítim lepšie.“

Grover pokračoval. „Toto lietadlo lieta nízko a pomaly. Z toho dôvodu sa riadim pravidlami VFR, čiže podľa vidu.“

Nič z toho mi nebolo jasné. „Čo to znamená?“

„Znamená to asi toľko, že nemusím oficiálne nahlásiť let, keď sa chystám letieť podľa vidu. Čo je náš prípad. A tak – čo oko nevidí, srdce nebolí. Takže?“ Hlavu mal naklonenú dozadu, k Ashley. „Koľko máš tých rokov?“

„Tridsaťštyri.“

Pozrel na palubnú dosku, hodil očkom po jednej z dvoch GPS-iek a pokrútil hlavou. „Ten vietor nám to kazí. Blíži sa veľká búrka. Ešte dobre, že viem, kam letím; inak by sme mohli poriadne zísť z dráhy.“ Zasmial sa sám pre seba. „Ste ešte zelenáči. Obaja. Celý život pred sebou! Ak by som mal teraz niečo po tridsiatke, na toto by som sa veru nepodujal – mať tu dvoch ľudí namiesto jedného. Keďže už viem, čo som voľakedy nevedel.“

Sedeli sme vzadu svorne a v tichu. Nálada mojej spolucestujúcej sa zmenila. Videla sa mi záдумčivejšia, akoby ju opustil šarm. Ani ja som nebol dva razy nadšený, veď som ju dostal do riskantnej situácie.

Grover mi zrejme rozumel aj bez slov. „Nemusíte sa báť. Je to nelegálne len vtedy, ak vás pri tom chytia. Mňa pri tom ešte nikdy nechytily. O dve hodinky ste na zemi a pôjdete si po svojom.“ Odkošľal si, vyčistil si tak hrdlo a znova sa zasmial.

Nad hlavou mi cez plexisklo žiarila nočná obloha. Hviezdy sa zdali tak blízko, len sa ich dotknúť.

„Dobre teda.“ Grover urobil pauzu, skontroloval prístroje. Potom si znova odkošľal.

Už som ten čudný zvuk raz začul, no až teraz som si ho jasne uvedomil.

Grover vyhlásil: „Snažím sa predstihnúť búrku, prichádza zozadu zľava, a je vietor, teraz nám poriadne fúka do chvosta, a na palube nemám zásoby kyslíka, musíme preto ostať vo výške pod 4 500 metrov. Inak by vás po pristátí bolela hlava.“

Ashley vyhlásila: „Je mi jasné, že nám to nevravíte len tak pre nič za nič. Takže...“

„Takže,“ pokračoval Grover, „držte sa, prichádzajú Uintas.“

„U– Čo to nasledovalo pred tým –as?“

„Je to oblasť High Uintas Wilderness. Najväčšie horské pásmo na kontinente, ťahá sa z východu na západ, asi 525 000 hektárov divočiny bez civilizácie, na ktoré ročne spadne trinásť až osemnásť metrov snehu – v niektorých vyšších polohách aj viac. Nachádza sa tam viac ako sedemsto jazier a patrí medzi najlepšie miesta na svete na rybačku alebo poľovačku.“

„To sa zdá skutočne divoké a vzdialené.“

„Videli ste film *Jeremiah Johnson*?“

„Jeden z mojich najobľúbenejších.“

Ukázal prstom dolu, túžobne pokyvkal hlavou. „Nakrúcali ho práve tu.“

„Fakt?“

„Fakt.“

V tom okamihu nás začalo natriasať, žalúdok sa mi dostal až do hrdla. „Grover? Poznáte tie 3D jazdy cez zábavné parky? Síce sa hýbu, no nikam nejdú“

Potiahol si páku k ľavému kolenu. „Veru poznám.“

„Ja im vravím kométy dávenia. Aj my tak dopadneme?“

„Nič také. Toto je len čosi viac než jazda na tobogane. Nič zložité. Vlastne by ste si to mali vychutnať.“

Uprene sa zahľadel von. Nasledovali sme ho aj my. Pes mu znova skočil do lona.

„Uprostred je les, národný park, má štatút divočiny. Čo znamená, že tam nemôžu vojsť žiadne motorové vozidlá. Preto je to jedno z najodľahlejších miest na našej planéte. Akoby ste boli

na Marse a nie na Zemi. Nie je ľahké sa odtiaľ vymotať, no je rovnako ťažké sa tam dostať. Ak by ste vykradli banku a chceli sa skryť, máte ideálne miesto!“

Ashley sa zachichotala. „Hovorí z vás vlastná skúsenosť?“

Znova si odkašľal a zasmial sa. „Bez komentára.“

Pod nimi sa rozprestierala divočina. „Grover?“

„Áno?“

„Do akej vzdialenosti dopredu práve teraz vidíme?“

Urobil pauzu. „Niečo vyše sto kilometrov. Zhruba.“

Nech som sa pozrel ktorýmkoľvek smerom, nevidel som jediné svetlo.

„Koľkokrát ste tadiaľto leteli?“

Naklonil hlavu. „Stokrát, možno aj viac.“

„Takže by ste to dokázali aj so zavretými očami?“

„Možno.“

„Dobre, lebo ak sa dostaneme ešte bližšie k zasneženým štítom pod nami, odtrhnú nám spodok lietadla.“

„Ale kdeže...“ Pohrával sa s nami. „Máme ešte dobrých tridsať metrov. No ak sa budeš pozeráť dolu, stiahne sa ti zadnica.“

Ashley sa zasmiala. Nato Grover vytiahol z vrečka košeľe škatuľku pastiliek Tums, vybral dve, začal ich žuť, znova zakašľal. Pobúchal sa po hrudi, zakryl mikrofón a odrgol si.

Potľapkal som ho po pleci. „Povedzte mi o tých problémoch so srdcom. Ako dlho kašlete a užívate antacidá?“

Páku potiahol späť, nos lietadla sa dostal hore a my sme stúpali nad krajinou, ktorá vyzerala ako náhorná plošina. Práve sme vleteli medzi dva štíty. Za ľavým oknom sa zjavil mesiac, osvetľoval svet skrytý pod bielou perinou.

Chvíľu nič nevravel, pozeral napravo, potom naľavo. „Nádherné, však?“

Ashley odvetila za nás všetkých. „Priam surreálne.“

„Tak, pán doktor,“ začal Grover, „minulý týždeň som bol u svojho kardiológa. To on mi odporučil antacidá.“

„Aj vtedy ste kašľali?“

„Hej. Preto ma moja žena k nemu poslala.“

„Urobili vám EKG?“

„Hej. Nenašli nič.“

„Urobte sám sebe láskavosť a choďte tam znova. Možno to bude v poriadku, no možno nie.“

„Myslíte, že by som mal?“

„Myslím, že za ďalšie vyšetrenie to stojí.“

Pritakal. „Žijem podľa niekoľkých jednoduchých pravidiel. Jedným z nich je, že robím to, v čom sa vyznám, a vážim si druhých za to, keď robia to, v čom sa zas vyznajú oni.“

„Takže pôjdete?“

„Možno sa mi to nepodarí hneď zajtra, no azda v strede týždňa. Stačí?“

Oprel som sa. „Zájdite tam tento týždeň. Dohodnuté?“

Ashley nás prerušila. „Porozprávajte mi o svojej žene.“

Leteli sme nad vrcholkami hôr, Grover bol presný, opatrný. Chvíľu mlčal, potom potichu povedal: „Dievča zo Stredozápadu. Vzala si ma, keď som okrem lásky, snov a žiadostivosti nemal celkom nič. Dala mi deti, stála pri mne, keď som všetko stratil, verila mi, keď som jej povedal, že sa z toho dostaneme. S úctou k tu prítomnej dáme – moja žena je najkrajšia na svete!“

„Vôbec som sa neurazila. Takže akú radu by ste dali dievčatu, ktoré bude o štyridsaťosem hodín stáť pred oltárom?“

„Keď sa ráno zobudím, moja žena ma drží za ruku. Ja urobím kávu, a kým popíjame, dotýkame sa kolenami.“

Grover rád rozprával, a tak sme ho nechali. Niežeby sme mali na výber. Dával si načas. „Neočakávam od teba, že to hneď pochopíš.“ Pokrčil plecami. „Možno raz. Sme svoji už dlho, videli sme toho mnoho, prežili veľa. No čím dlhšie človek niekoho ľúbi, tým je jeho láska silnejšia. Možno si teraz myslíš, že starého chlapa ako ja nevzruší, keď moja žena prejde cez spálňu vo vyšedivenom flanelovom župane. Lenže opak je pravda. A rovnako je to aj s ňou.“ Zasmial sa. „Hoci ja flanelové župany nenosím. Možno už nie je taká živá a energická, ako bývala zamladi, možno jej trocha visí koža na ramenách či na zadku.“

Možno má vrásky, ktoré ju netešia, možno jej ovísajú viečka, možno si už kupuje väčšie číslo spodnej bielizne, možno to tak všetko je... Lenže ani ja už nevyzerám tak, ako som vyzeral na svadobnej fotografii. Ošedivel som, mám vrásky, som pomalší, som len akýmsi opáleným odvarom chalana, akým som býval. Možno to znie ako kliše, no vzal som si ženu, ktorá sa ku mne hodí. Som polovicou skladačky z dvoch dielov.“

Ashley sa znova ozvala. „A čo je na tom najlepšie?“

„Najlepšie je, keď sa smeje... keď sa usmieva. A keď plače, aj mne sa veru po líkach kotúlajú slzy.“ Pokyvkal hlavou. „Nevy-
menil by som to za nič na svete.“

Ako sme prelietali ponad vrcholky hôr a potom ponad údo-
lie, lietadlo pre vrčanie motora vibrovalo. Grover ukázal na
GPS-ku a potom na okno, mávajúc rukou ku krajine pod nami.
„Tu dolu som bol na svadobnej ceste. Chodili sme po kopcoch.
Gayle miluje čerstvý vzduch. Vraciame sa sem každý rok.“ Za-
smial sa. „Teraz jazdíme na Winnebagu, spíme pod vyhrieva-
nými prikrývkami a používame elektrické kávovary. Už to nie
je pravé kempovanie.“

Pomrvil sa na sedadle. „Pýtaš sa ma na radu. Poviem ti to
isté, čo som povedal svojim dievčatám, keď sa šli vydávať. Zo-
berte si toho, kto bude s vami kráčať ďalších päťdesiat alebo
šesťdesiat rokov. Toho, kto vám otvorí dvere, bude vás držať
za ruku, variť vám kávu, vtierať vám krém do stvrdnutej kože
na chodidlách, postaví vás na piedestál, kam vskutku patríte.
Berie si ten muž za ženu vašu tvár a vaše na blond odfarbené
vlasy alebo vás bude ľúbiť aj o päťdesiat rokov, keď váš výzor
poznačí vek?“

Povedal som do ticha: „Grover, zmýlili ste si povolanie.“

Tíško sa zachichotal a skontroloval prístroje. „A to už
ako?“

„Dr. Phil sa vám nevyrovná! Mali ste mať vlastnú televíziu
šou. Len vy školiteľ a jeden divák. Zakaždým len jeden divák.“

Znova smiech. „Vy dvaja ste dnes vošli do môjho hangára
a zbadali modro-žlté lietadlo, ktorého pilotom je popudlivý

chlap po záručnej lehote so stareckými škvrnami na rukách a s malým zlostným psom pri nohách. Ktorý vás len tak hodí do Denveru, aby ste mohli ďalej žiť svoj rušný, do detailov naprogramovaný život plný e-mailov a hlasových správ a esemesiek!“ Pokrútil hlavou. „No ja vidím uzavretú kabínku, ktorá vás vynesie hore, nad pozemské starosti, kabínku, ktorá vám umožní vidieť veci v perspektíve, akú by ste nikdy nezískali dolu na zemi. Kabínku, z ktorej dokážete vidieť veci celkom zreteľne.“

Mávol rukou ku krajine, ktorú sme nejasne videli pod sebou. „Všetci hľadáme na svet cez okuliare, ktoré sú zašpinené, zahmlené, doškriabané a niektoré aj rozbité. Ale toto tu,“ poklepkal po páke, „toto vám tie okuliare zloží a na krátky okamih uvidíte veci celkom jasne.“

Ashley prehovorila tichým hlasom: „Preto tak rád lietate?“

Prikývol. „S Gayle si občas zalietame, prežijeme v oblakoch dve či tri hodinky. Celkom potichu. Nemáme pocit, že treba rozprávať, nenapíňame vzduch slovami. Ona sa len pohodlne usadí, položí mi ruku na plece a spolu si polietame nad zemou. A keď pristaneme, celý svet sa zdá v poriadku.“

Zopár minút sme mlčali.

Potom Grover zakašľal.

Potichu, ale zhlboka čosi zahundral, chytil sa za hrud', naklonil dopredu, odsunul si z uší slúchadlá a hlavou narazil na bok okna. Ohol chrbát, potom si zdrapol košeľu a potiahol. Tá sa roztrhla, až z nej poodlietali gombíky. Padol dopredu, skrčil sa nad pákou, silno ňou trhol. Krídlo sa pod deväťdesiatstupňovým uhlom nahlo k zemi.

Hora sa zdvihla k nám, zdalo sa, akoby sme padali zvrchu stola. Tesne pred nárazom sa jej však vyhol, páku potiahol celkom dozadu. Potom lietadlo prestalo poslúchať a my sme spomalili temer na nulu. Pamätám si zvuky vrcholkov stromov, ako sa obtierali o brucho nášho stroja.

Potom, akoby to Grover robil už tisíci raz, sme skoro vertikálne dopadli na horu.

Ako prvý sa zeme dotkol chvost, potom ľavé krídlo. Do niečoho narazilo a vzápätí sa rozbilo. Váha pravého krídla nás niesla ďalej, naklonili sme sa, a ak sa to tak dá nazvať, pristáli sme. Niekedy v tom momente Grover vypol motor. Posledné, čo si pamätám, bolo krútenie, kotrmelce, odtrhnutie chvosta. Nato som začul hlasnú ranu, Ashley zvrieskla, pes zašteká a preletel vzduchom. Na tvári som pocítil sneh, začul som praskot vetiev.

Posledný obraz, čo mi utkvé v pamäti, bola zelená škvrna, ktorá sa k nám blížila cez modravý jas GPS-ky zabudovanej v palubnej doske.

4. KAPITOLA

Kedže som sa práve zoznámil s Ashley, ktorá mi ťa veľmi pripomína, rozmýšľal som o dni, keď sme sa stretli.

Bolo to po škole, stál som na dráhe, bol som oveľa priateľskejší, než som teraz. Bežali sme na etapy – rýchle kolo, oddych a znova –, keď cez ihrisko prebehol tím cezpoľných bežcov. Vlastne bežali v skupinke, niekoľko sto metrov za bežcom, ktorý sa od nich odtrhol. Tým bežcom bolo dievča.

Tý.

Doslova si sa vznášala, akoby si sa ani nedotýkala zeme. Bol to koncert rúk a nôh, akoby niekde zhora riadený neviditeľným bábkohercom. Bola si druháčka na strednej, patrila si do tímu cezpoľných bežcov, už som ťa predtým videl. Hovorilo sa o tebe, že sa špecializuješ na diaľkový beh. Mala si nakrátko ostrihané vlasy – ako Julie Andrewsová vo filme Za zvukov hudby. Poľahky, ako pierko si preskočila lavičku vedľa dráhy a potom vysokú prekážku pri mne. Dýchala si zhlboka, rytmicky, cielavedome. Pri tom preskoku si na mňa mrkla. Bielka tvojich očí sa posunuli doprava a odhalili smaragdy uprostred, zelené sťa jadeit.

Z tvojich rúk a prstov, ktoré sa len tak mihali, odfrkli kvapky potu, pokropili mi nohy i brucho. Počul som, ako vravím „fiha“. Vtom som zakopol o prekážku a s buchotom som sa rozpleštil na zemi. Bola to jediná sekunda, keď si sa nesústredila. Alebo si to možno urobila náročky. Zdvihla si kútik úst, zažiarili ti oči. Potom sa tvoje nohy dotkli zeme, smaragdy zmizli, bielka sa vrátili a ty si bola fuč.

A ja som sa už len díval, ako bežíš ďalej, cez prekážky, zriedka okolo nich. Akoby sa pod tebou dvíhala a padala zem, akoby na tvoje pohyby príliš nevplyvala. Sústredila si sa ako laserový lúč. Napriek tomu sa zdalo, akoby bola tvoja tvár – tvoj výraz – celkom oddelená

od tvojho tela, schopná jestvovať nezávisle. Musel som povedať čosi ako „fíha“ po druhý raz, pretože môj kamoš z tímu Scott ma zozadu buchol do hlavy.

„To nech ti ani nenapadne!“

„Čo?“

„Rachel Huntová. Je zadaná, si bez šance.“

„Prečo?“

„Dve slová.“ Zdvihol dva prsty ako symbol mieru. „Nate Kelsey.“

Stále som na teba uprene hľadel. Predstavil som si Nata. Hrával stredného obrancu. Akoby nemal krk. Za posledné tri roky tiež zlomil niekoľko štátnych rekordov vo vzpieraní. Ty si zatiaľ prebehla cez stred ihriska aj prilahlú plochu, kde sa trénuje. Potom si zmizla z dohľadu, dobehla až k dievčenským šatniam.

„Nebojím sa ho.“

Scott mi znova buchol do hlavy. „Bože, si ako decko.“

Tak sa to všetko začalo.

Trénerova žena robila v kancelárii dekana. Stále proti mne intrigovala. Keď som sa jej spýtal na tvoj rozvrh hodín, ochotne ho vyhľadala a vytlačila mi ho. Čoskoro som si uvedomil, že si chcem určite zmeniť voliteľný predmet posledného trimestra. Môj tútor mal však na to iný názor.

„Čo vlastne chceš študovať?“

„Latinčinu.“

„A prečo?“

„Lebo si myslím, že je bohovské, keď ľudia hovoria po latinsky.“

„Ľudia nehovoria po latinsky od pádu Rímskej ríše.“

„Rímska ríša padla?“

Nebol veľmi nadšený. „Ben...“

„Nuž teda... ľudia by mali hovoriť po latinsky. Je načase latinčinu oživiť.“

Pokrútil hlavou. „Ako sa volá?“

„Rachel Huntová.“

Podpísal mi formulár žiadosti o zmenu študijného predmetu a usmial sa. „Prečo si mi to nepovedal hneď?“

„Nabudúce vám to poviem hneď.“

„Vela šťastia. Budeš ho potrebovať.“

„Vďaka.“

Naklonil sa ponad stôl. „A máš zdravotné poistenie?“

„Hej. Prečo?“

„Videl si jej chlapca?“

Na hodinu som prišiel zavčasu a pozoroval, ako vchádzaš. Keby som nebol sedel, boli by sa mi podlomili kolená. Pozrela si na mňa, usmiala sa, podišla si rovno ku mne. Položila si si knižky na stôl po mojej lavici. Potom si sa zvrtila, naklonila hlavu, znova sa usmiala a natiahla ku mne ruku.

„Som Rachel.“

„Ahoj.“ No dobre. Možno som sa pri tom trocha zakoktal.

Pamätám si, ako som sa ti díval do očí a uvedomil si, že také zelené oči som jakživ nevidel. Veľké, okrúhle. Pripomínali mi toho hada z Knihy džunglí, ktorý sa stále snažil hypnotizovať ľudí.

Povedala si: „Ben Payne, však?“

A mne padla sánka. Pritakal som. Na chodbe sa jeden kamoš z tímu takmer ušúlal od smiechu. „Poznáš ma?“ vyšlo zo mňa.

„Každý ťa pozná.“

„Naozaj?“

„Veď si dobrý bežec, kto by ťa nepoznal?“

Možno môj tatko nebol napokon až taký zlý človek.

Usmiala si sa, pôsobila si, akoby si chcela povedať ešte niečo, no potom si pokrútila hlavou a zvrtila sa.

Možno som bol len trocha neistý. „Čože?!“ zvolal som.

Napoly si obrátila hlavu, trocha si sa pousmiala. „Už ti niekto povedal, že máš príjemný hlas?“

Prstom som sa dotkol hrdla a začal rozprávať o osem oktáv vyššie. „Nie.“ Odkašlal som si. „Chcem povedať...“ To som už rozprával o niekoľko oktáv nižšie. „Nie.“

Otvorila si zápisník a začala obracať stránky. Prekrížila si si nohy. „Nuž... fakt máš príjemný hlas. Taký... priateľský.“

„Naozaj?“

Zvyšok roka sme boli „priateľmi“, pretože mi chýbalo, veď vieš čo,

aby som ťa pozval na rande. A skutočnosť, že pán Bezkrký by ma mohol roztrhnúť, radšej ani nespomínam. Teda, ak by ma dobehol.

Potom prišiel tretí ročník. Práve som vošiel do školskej budovy, do prvého zvonenia ostávalo asi tridsať minút. Narazili sme do seba, keď si vyšla z dievčenských šatní; vlasy si mala ešte mokré zo sprchy.

Prižmúrila si oči, medzi nimi sa zjavila hlboká vráska.

„Si v poriadku?“ spýtal som sa.

Obrátila si sa. Mala si vlhké oči. Zvrtla si sa a kráčala k bežeckej dráhe a k hladisku, preč od školy. Mala si zataté päsťe. „NIE!“ zvolala si. Očividne si nebola v poriadku.

Zobral som ti veci, spolu sme vošli na bežeckú dráhu a vydali sa po nej. „Čo sa stalo?“

Bola si veľmi podráždená. „Už sa nezrýchľujem, to sa stalo.“

„A chceš s tým pomôcť?“

Ohrnula si nos. „Vari by si mi s tým vedel pomôcť?“

„Nuž teda, vedel. Aspoň myslím.“ Prstom som ukázal na kanceláriu trénera cezpoľného behu. „Určite však viem, že on ti nepomôže. Keby mohol, už by ti bol dávno pomohol.“

Napriek tomu som ťa nepresvedčil. „Pozrimeže, ty teda vieš o niečom, o čom on nevie?!“

Pritakal som.

Zastala si a rozhodila rukami. „No tak, von s tým!“

„Mám na mysli tvoje ruky. Príliš nimi mávaš z jednej strany na druhú. Treba nimi hýbať dopredu a dozadu. A tiež...“ Kývol som k tvojmu boku. Svaly na ňom ohýbajú telo. „V tomto mieste si príliš strnulá, máš príliš krátky krok. Nohy máš rýchle, lenže pri každom kroku musíš preklenúť dlhšiu vzdialenosť. Pomohlo by asi päť centimetrov.“

Ovisli ti kútiky úst, akoby som bol práve povedal, že v tom, čo máš na sebe, vyzeráš tučná. „Fakt?“

Aj teraz som pritakal. Obzeral som sa, či náhodou nezbadám tvojho frajera. Ak si dobre pamätám, dovtedy sme sa ešte nikdy tak dlho nezhovárali sami a na verejnosti.

Dala si si ruky v bok. „A ty by si mi s tým vedel pomôcť?“

„Nuž... Niežby som to práve vedel, to musíš ty. Ale môžem bežať

vedľa teba a pomôcť ti, aby si to pochopila. Možno ti pomôžem nájsť rytmus, ktorý ti umožní predĺžiť krok. Predstav si, že bežíš po chodníku – je prirodzené, že sa alebo snažíš stúpiť na trhlinu v asfalte, alebo sa jej vyhnúť. Bež s niekým, kto má dlhší krok, a zároveň o tom tuho premýšľaj. Tvoj krok sa neskôr prispôbi už automaticky.“

„A urobil by si to pre mňa?“

„Nuž... jasné. Kto by to neurobil?“

Prekrížila si si ruky. „Čo má potom znamenať to všetko doteraz?! TŤ?! Veď si jediný, kto sa so mnou nerozpráva!“

Aj teraz som sa poobzeral. Akoby som už-už cítil, že mi jej frajer dýcha na chrbát. „No a čo potom to... číslo päťdesiatštyri? Ten chalan bez krku?“

„Tak ak to ešte náhodou nevieš, Einstein, s tým chalanom už nechodím... od minulého roka!“

„Fakt?“ Poškrabkal som sa po hlave. „Rozišli ste sa?“

Pokrútila si hlavou. „Možno si rýchly tu,“ mávla si rukou k trati, potom si ma pichla do hrude, „lenže ak ide o túto vec, v tom teda nie si bohviečo.“

A to platí dodnes.

5. KAPITOLA

Bolo tma a bolesť sa zhoršila. Stisol som svetielko na hodinách. 4.47 ráno. Lietadlo sa zrútilo asi pred šiestimi hodinami. Do svitania ostávajú dve hodiny. Možno aj menej, lebo sme vo veľkej nadmorskej výške. V takejto zime som si však nevedel predstaviť ani len to, ako prežijem ďalších pätnásť minút. Strašne som sa triasol, až mi drkotali zuby. Grovera pokrývalo asi desať centimetrov snehu. Ja som bol stále pripútaný, sedadlo sa mi zlomilo v kĺbe.

Ashley ležala cez moju ľavú nohu. Dotkol som sa jej šije a karotickej tepny. Mala silný, zvýšený pulz, no nevydala ani hláska. V tme som ju nevidel. Rukami som tápal navôkol. Pokryl nás sneh a úlomky skla. Napravo som našiel obal so spacím vakom. Bol pripevnený k spodnej časti Groverovho sedadla. Potiahol som a vak poľahučky vykĺzol. Rozopol som zips a rozprestrel som ho na nás tak dôkladne, ako sa dalo.

Zakaždým som sa mohol pohnúť len o kúsok; pre bolesť v hrudnom koši som nemohol dobre dýchať. Najskôr som okolo Ashley poriadne zastrčil spací vak, do špičky som jej potom vsunul chodidlá. Neprirodzený sklon jej nohy mi napovedal, že je na tom zle. Pes sa šuchol ku mne pod vak. Znova som stlačil svetielko. Bolo zelenkavé, rozmazané. 5.59 ráno. Číslice boli čierne, aj ony sa zdali nejasné. Niekoľko desiatok centimetrov pred sebou som zbadal vrtuľu. Trčala do vzduchu, pokrýval ju sneh, časť lopatky chýbala.

Rozvidnelo sa a mňa zobudil pes. Stál mi na hrudi a olizoval nos. Obloha bola sivá, aj teraz sa z nej sypal sneh. Grover, ktorý bol niekoľko desiatok metrov odo mňa pod asi tridsaťcentimetrovou pokrývkou, už skoro zmizol. Vtedy mi padol do oka čnejúci konár ihličnana. Strčil som si ruky pod pazuchy. Páperový spací vak mal výhody aj nevýhody. Zohrieval ma, čo bolo dobre, pretože mi to zvyšovalo krvný obeh. Dúfal som, že nezahyniem od zimy. Lenže zrýchlený krvný obeh znamená aj intenzívnejšiu bolesť v rebrách.

Ashley naďalej ležala vedľa mňa, ticho, bez pohnutia. Znova som sa dotkol jej šije. Aj teraz mala silný pulz, no zvýšený nebol. Znamenalo to, že z tela jej už vyprchal adrenalín, ktorý ju zaplavil, keď sme havarovali.

Posadil som sa, skúšal som ju poprezerat'. Mala opuchnutú, zakrvavenú tvár. Spôsobili to rezné rany nad očami a na hlave. Rukou som jej prešiel po pleci. Vyzeralo, akoby jej niekto pod páperovú vetrovku strčil ponožku. Zmenilo polohu, viselo z kĺbového puzdra.

Vkĺzol som jej hore pod rukáv, potiahol som, nechal som šľachy, aby kosť stiahli späť a tá zaskočila do puzdra. Keď bola tam, napravil som jej kĺb. Bol uvoľnený, hýbal sa zboka nabok. Usúdil som, že sa jej to už raz stalo. Po mojom zákroku bol kĺb na mieste. Plecia sa dajú celkom dobre vrátiť do pôvodnej polohy, ak nimi trhnete správnym smerom.

Nevedel som posúdiť, či utrpela aj vnútorné zranenia, bez toho, že by som ju vyzliekol alebo s ňou prehovoril. Prešiel som jej rukami po bokoch. Bola v dobrej kondícii, mala ich štíhle a svalnaté. Potom prišli na rad nohy. Pravá bola v poriadku, no ľavá nie.

Stehenná kosť sa zlomila, keď lietadlo narazilo do skaly. Asi preto vtedy Ashley skríkla. Stehno bolo poriadne napuchnuté, asi raz také veľké ako normálne, nohavica jej praskala vo švíkoch. Našťastie kosť netrčala von.

Bolo mi jasné, že jej musím nohu napraviť, kým sa zobudí. Lenže na to som potreboval trochu miesta. Momentálne som sa